

rier. De sistnämnda upptog under senare år huvuddelen av hans tid och resultatet av denna verksamhet blev flera större och mindre skrifter, som likväl inte rönt den uppskattning från fackmännens sida som han hade hoppats på.

Under fem år var René och jag arbetskamrater på Riksmuseet. Vad jag framför allt minns av honom från den tiden var hans utomordentliga

hjälsamhet, hans optimism även i stunder av motgång, den oförbränneliga entusiasm han visade för sina projekt och ofta djärva idéer. Jag som så många andra skall alltid med tacksamhet minnas honom som den osjälviskt hjälpsamme vännen och den hjärtogoda människan.

Tord Nyholm

Ny bestämningslitteratur

Quinlan, J. 1978. *Hymenoptera: Cynipoidea: Eucoilidae*. – Handbooks for the Identification of British Insects, Vol. VIII, Part 1 (b). Utg. av Royal Entomological Society of London. 58 sidor, 205 figurer. Pris £ 5.40.

Denna del av den välkända engelska faunaserien behandlar familjen Eucoilidae inom Cynipoidea och är en fortsättning på den av Eady och Quinlan 1963 publicerade Cynipoidea-delen om de gallbildande och gallinneboende steklarna tillhörande familjen Cynipidae. Till skillnad från dessa gallsteklar är familjen Eucoilidae inre solitära parasitoider på fluglarver och därför också i långt mindre utsträckning samlade och studerade. Praktiskt taget alla som arbetat taxonomiskt med Cynipoidea har i första hand ägnat sig åt de s.k. gallsteklarna. De parasitiska Cynipoidea har därför kommit att tillhöra några av de minst kända parasitstekelgrupperna. Ett undantag är dock den något bättre utforskade familjen Ibaliidae med ett relativt litet antal arter som parasiterar vedstekellarver (Siricidae).

Med tanke på att så lite grundläggande taxonomisk forskning har ägnats familjen Eucoilidae, är det något förvånande att gruppen, förutom i det här recenserade arbetet, behandlats i ytterligare två europeiska faunor på senare tid. Den första var W. Helléns "Die Eucoilinen Finnlands" i Fauna Fennica 9, 1960, den andra del 9(6) i Fauna Republicii Socialiste România, skriven av M. A. Ionescu 1969 (på rumänska). Ingen av dessa faunaförfattare har granskat något typmaterial av de tidigare auktorerna, såsom T. Hartig, J. Giraud, C. G. Thomson, A. Förster, P. Cameron och J. J. Kieffer, utan har huvudsakligen förlitat sig på Dalla Torres och Kieffers kompilat av beskrivningar i Das Tierreich från 1910. Dessa

beskrivningar är oftast ytterst bristfälliga, och endast undantagsvis kan en art identifieras med någorlunda säkerhet med hjälp av dem. Helléns och Ionescus arbeten ger ej heller något bidrag till kunskapen om allmänt utseende och morfologiska karaktärer hos Eucoilidae. Det förstnämnda arbetet saknar helt illustrationer och Ionescus fauna innehåller endast figurer från L. H. Welds arbete "Cynipoidea (Hym.) 1905–1950" från 1952 samt några egna fotografier av mycket dålig kvalitet.

Jämfört med dessa två arbeten är naturligtvis J. Quinlans brittiska fauna ett stort steg framåt. Delvis lider dock även detta arbete av att relevant typmaterial inte studerats, trots att det finns tillgängligt vid europeiska muséer. Quinlan har utförligt studerat typmaterialet av Camerons brittiska arter, som finns i British Museum (Nat. Hist.), där Quinlan själv är verksam. Vid ett besök i Lund 1976 såg han också Dahlboms och Thomsons samlingar. Däremot har han t.ex. inte sett Hartigs, Girauds eller Försters samlingar i sin helhet. Hartigs och Girauds kollektioner är de två äldsta större typsamlingarna av Eucoilidae. Försters och Hartigs samlingar är också speciellt viktiga, då de innehåller typarterna för flertalet släkten som beskrivits från Europa. Det finns alltså skäl att tro, att många av de artnamn som använts i Quinlans fauna, kommer att bli betraktade som yngre synonymer, när samlingarna av de tidigare beskrivna arterna studerats. Dessutom har släktena *Episoda* och *Ganaspis* blivit feltolkade, på grund av att han uppenbarligen inte sett korrekt bestämt material av dessa släktens typer.

Quinlans fauna är rikt illustrerad och figurerna genomgående väl utförda. Huvudsakligen är det antenner, vingar, skutellen och den avsatta främre delen av framryggen som avbildats. Särskilt de många avbildningarna av de båda sist-

nämnda kroppsdelarna är värdefulla för kunskapen om byggnaden och variationsmöjligheterna hos dessa relativt komplicerade strukturer. Ibland är dock figurerna något inexakta, som exempelvis skutellen av *Rhoptromeris eucera* (fig. 156), vilken tycks ha blivit alldeles för långsträckt. Det kan också vara något förvillande, att figurerna är utförda i olika skalor, utan att detta anges på något sätt. Angående figurerna kan i övrigt nämnas, att framryggen av *Cothonaspis pentatoma* (fig. 53) är motsatt orienterad än bilderna av framryggen hos de övriga arterna. Både fig. 48 och 62 uppges visa bakkroppen av *Episoda xanthoneura* (sensu Quinlan, se ovan), men bilderna visar uppenbarligen olika arter. En felaktighet i nyckeln till släktena bör också påpekas här. Honor av den enda medtagna *Glauraspidia*-arten är kortvingade och faller därigenom ut i alternativ 5, som endast leder till släktet *Kleidotoma*. För att komma till *Glauraspidia* måste man gå vidare i nyckeln under alternativet "fully winged".

Både nyckeln till släktena och de arter arbetet behandlar inskränker sig till vad som påträffats i Storbritannien, vilket i praktiken innebär vad som finns i samlingen vid British Museum (Nat. Hist.). Någon systematisk insamling av brittiskt material har emellertid knappast skett sedan P. Camerons och T. A. Marshalls tid under senare

delen av 1800-talet. Det är därför möjligt att det i den brittiska faunan, liksom i den svenska, finns flerdubbla antalet arter jämfört med vad som behandlats i arbetet (52 st.) samt även ytterligare några släkten.

Det går naturligtvis aldrig att göra en fullständig fauna, särskilt för en taxonomiskt föga känd och lite samlad grupp, men bristen på modernt material tillsammans med att många arter beskrivna från kontinenten inte har beaktats, begränsar naturligtvis arbetets användbarhet som fauna både i Storbritannien och för svenska förhållanden. En stor förtjänst är däremot att arbetet ger goda beskrivningar av de brittiska arter, som uppställts av Cameron, för vilka Quinlan i ett arbete från 1974 mycket noggrant redogjort för typmaterialet och utrett de nomenklatoriska problemen. Som tidigare nämnts, ger också illustrationerna ett värdefullt bidrag till den allmänna kunskapen om vissa morfologiska karaktärer hos familjen Eucoilidae. Sammanfattningsvis kan man därför säga, att denna faunadel är av större värde för den som är speciellt intresserad av familjen Eucoilidae än för den, som hoppats på en lättillgänglig fauna, med vilken man mera tillfälligt skulle kunna bestämma djur tillhörande denna stekelgrupp.

Göran Nordlander

Den XVI Internationella Entomologikongressen

hålls den 3–9 augusti 1980 i Kyoto, Japan. Den som ämnar delta i kongressen eller vill ha upplysningar om denna bör kontakta: XVI Interna-

tional Congress of Entomology, c/o Kyoto International Conference Hall, Takara-ike, Sakyo-ku, Kyoto 606, Japan.

Upprop till Entomologiska föreningens i Stockholm medlemmar

Vi skall i framtiden försöka distribuera medlemslistor till våra medlemmar lite oftare än hittills! För att även kunna ange varje medlems specialitet (dvs. den eller de insektsordningar eller om-

råde inom entomologin du är intresserad av) behöver vi information om denna. Lämpligast är att vid inbetalning av medlemsavgiften ange vad du är mest intresserad av på inbetalningskortet.